

Vraagt ge een geloovige, of hij den geheelen Bijbel begrijpt, dan zal hij u blijmoedig antwoorden: „Nee, want het is een Goddelijk boek, dat nooit door een mensch ten volle begrepen zal worden.”

Vraagt ge hem, of hij altijd met het onderzoek bezig is, dan zal hij misschien klagen, dat hij in 't geheel geen moeilijkheden ontmoet, en hij wil erkennen, dat die toestand een verkeerde is; er mag bij hem geen stilstand zijn, geen teruggang in den ijver.

Maar bindt zich op zijn ziel een moeilijkheid, iets, dat hij niet vatten kan en dat hij toch vatten wil met al de kracht van zijn ziel, dan legt hij vóór zich het Boek, maar zijn vragende blik ziet van het boek af naar buiten. De kamer is te klein voor dien blik; het is een blik in de oneindigheid, een blik naar den Oneindige. En Die opent Zijn woorden, die spreekt Zelf verstaanbaar tot wie in ootmoed vraagt om licht. Van licht tot licht voert Hij hem en van wijsheid tot wijsheid wordt de eenvoudige geleid.

A. L.

- STAATSLIEDEN - UIT DEN WERELDOORLOG.

„Rijkskanselier” FRIEDRICH EBERT.

„Rijkskanselier” tusschen aanhalingsteekens.

Want Friedrich Ebert, de kleermakerszoon uit Heidelberg, is wel als „rijkskanselier” in de plaats van prins Max van Baden, toen de keizer afstand deed, aan 't hoofd van het Deutsche Rijk gesteld, maar reeds weinige dagen later werd de titel zelf, die al te zeer aan 't oude régime herinnerde, afgeschaft, of tenminste buiten gebruik gesteld.

Friedrich Ebert en Lloyd George . . .

Er is tusschen beiden overeenkomst en verschil.

Beiden zijn het mannen van zeer geringe „komaf,” en dat ze elk in hun eigen land tot de hoogste macht konden opklommen, toont genoegzaam aan, in welk een „democratischen” tijd wij leven; maar beiden steken ook door hun natuurlijke, aangeboren begaafdheden hóóg uit boven al het volk; een bewijs, hoe ook in de meest democratische eeuw het God de Heere is, die de gaven en talenten uitdeelt naar Zijn welbehagen.

Hij verhoogt dezen en vernedert genen.

En doet dit naar den vorm des tijds!

Haman wordt gehangen en Mordechai verhoogd, in het koninkrijk van den absoluut over leven en dood zijner onderdanen beschikkenden Ahasveros.

Zóó gaat het nu niet meer . . .

Al gebeurt het ook nu nog wel, dat wie heden zich geplaatst ziet aan 't hoofd van den Staat, straks den kogel krijgt, zoodra de revolutie tegen zijn bewind het wón, of zoodra zijn revolutiegolf door een volgende, nóg weer hooger stielgerende, wordt overstort, en de revolutionair van heden door de bolsjewiki van straks als verrader des volks wordt ter dood gebracht.

Hoe 't zij, 't blijft te allen tijde waar:

God verhoogt dezen en vernedert genen.

En 't geslacht van hoogen ouderdom en groot aanzien, of den man van veelomvattende kennis en professorale geleerdheid, zal Hij een zoon doen geboren worden, die net genoeg verstand verkreeg, om niet idioot te heeten, — terwijl uit de nederige werkmanswoning, waar men leeft van den dag in den dag en 't vaak een worsteling is, om 't gebrek te weren, mannen zich naar boven werken als Lloyd George en Friedrich Ebert.

Dat doen ze niet in eigen kracht.

Of ze 't willen weten of niet.

Daarover beslist voor negen tienden datgene, wat ze in beginsel meekregen, toen ze in 't aanzijn geroepen werden; wat reeds vóór hun geboorte de soevereine en almachtige God in hen had gelegd.

Friedrich Ebert kreeg veel mee.

De omstandigheden waren hem niet gunstig.

't Was in 't gezin zijns vaders een worstelen, om 't hoofd boven water te houden, en 't was al mooi, dat Friedrich, de gewone volksschool behoorlijk afloopen kon.

Die gaf hem haar eindonderwijs.

Nergens is hij verder ter schole geweest.

Dan alléén in de hoogeschool-des-levens, die hem met zijn zich straks steeds duidelijker ontplooiende, schitterende geestesgaven gevormd heeft tot den man, die hij nú is.

Na de volksschool, 'n vak; dat spreekt!

't Komt er op aan, om wat te gaan verdienen.

Ebert koos het vak van modelmaken.

Maar elk uur van den dag en den nacht, dat hij uitweeren kon, werd gebruikt voor de studie.

Aan dure lessen kon natuurlijk niet worden gedacht, maar boeken zijn, voor wie de gangen en paadjes kent, nog weleens goedkoop te bemachtigen of desnoods te leenen, en 't was ongeloofelijk, wat Ebert niet in zich opnam, en waarheen zich zijn dorst naar kennis niet openbaarde.

Stuur aan zijn leven en studie gaf het socialisme. Wat niet slechts 'n stelsel is, als b.v. 't vrijhandelsstelsel van Adam Smith, maar dat een levensbeschouwing, een levensrichting vertegenwoordigt; dat ziel en zinnen 'n menschenleven lang op het hoogst weet te boeien en te spannen.

Hetgeen voor den Christen-geloovige de religie en de persoonlijke levensgemeenschap met den Christus is, dat werd voor Friedrich Ebert, gelijk voor zoovelen, het ideaal van Marx.

En zoo kwam hij in de beweging.

Uit zijn vak ging hij over naar de pers.

In 1892 werd hij te Bremen redacteur van een plaatselijk socialistisch blad; kwam er in den stadsraad, en kreeg ook een betrekking bij de socialistische vakbeweging.

In 1905 kwam hij in 't bestuur der partij.

Maar het duurde nog tot 1912, eer hij tot lid van den Rijksdag gekozen werd, voor het district Elberfeld-Barmen, 'n echt middelpunt van allerlei nijverheid, brandpunt van het socialisme.

Dáár kwam hij weldra als superieur man naar voren en kreeg er binnen zeer korten tijd een leidende plaats; gold er als iemand, voor wien nog een groote toekomst was weggelegd.

Er waren echter oudere gegadigden met länger staat van dienst.

En zoo gebeurde het, toen 't monarchaal bewind zijn laatste stuiprekkende deed, en probeerde om op den ouden mantel van star behoud, van kras militarisme en ongeneseelijke bureaucratie, een nieuwe supra-democratische, ja roode lap te zetten, . . . dat de socialisten Scheidemann, Mauer en David in 't kabinet van prins Max gekozen werden, en Ebert er nog buiten bleef.

Ebert heeft nochtans dat bewind trouw gesteund.

Maar spoedig had men hem noodig, hem, den man met wien velen sympathiseeren en die zijn tegenstanders imponeert.

'n Kleine man met zwarten baard. Met levendige, doordringende oogen, die getuigen van zijn vurig temperament, dat hij evenwel geleerd heeft door groote zelfbeheersching binnen de perken te houden.

Een indrukwekkend redenaar, zoowel in de raadzaal als op de volksvergadering. Terwijl de ingewijden hem kennen als een man van scherp verstand.

Moge dat hem den rechten weg doen vinden!

Want het is zeker wel de moeilijkst denkbare taak, een volk van 70 á 80 millioen zielen in dézen tijd, onder de zeer exceptioneel ongunstige omstandigheden, waarin Duitschland zich bevindt, een weg naar een betere toekomst te banen.

P. Br.